

Arrest

**nr. 128 611 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Bruno SOENEN en van attaché Paquita Walraet, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2006 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 juli 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 juli 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 5 augustus 2014.

1.3. Op 8 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Tunesische nationaliteit bezit, van Arabische origine bent, en op 11 april 1970 in Mateur geboren bent. U groeide op in het ouderlijk huis en liep school tot het vierde middelbaar. Na uw studies werkte u als schilder. Omstreeks 1998 ontmoette u op straat een zekere S.(...). Jullie bleven contact houden en begonnen uiteindelijk een relatie. De ouders van S.(...), conservatieve en gesloten mensen, waren echter van plan om S.(...) aan één van haar neven uit te huwelijken. Omstreeks februari – maart 1999 werd S.(...) gedwongen om zich met haar neef te verloven. S.(...) ging niet akkoord en jullie zetten de relatie verder. Eind 1999 – begin 2000 raakte S.(...) zwanger van u. Toen haar familie dit ontdekte gingen ze naar u op zoek. Kort nadien werd u op café in elkaar geslagen door de vader van S.(...), twee onbekende mannen, en een onbekend meisje. Met de hulp van de buurtbewoners slaagde u er in om aan de belagers te ontkomen. U verbrak alle contact met S.(...) en vluchtte enkele dagen later naar Tunis. U dook er onder in het huis van uw tante in Hay Tahrir.

Zes à acht maanden later, dus midden 2000, kwam u in Tunis een buur uit Mateur tegen. Volgens hem was de vader van S.(...), een militair met drie sterren, nog steeds naar u op zoek en betaalde hij mensen om u te vinden.

Tot 2004-2005 woonde en werkte u in Tunis. Vervolgens reisde u per taxi en op basis van uw eigen paspoort naar Libië. U werkte er ongeveer een jaar als schilder en reisde dan op illegale wijze richting Italië. U werd er aangehouden en een tweetal maanden in een centrum vastgehouden. U vroeg er echter geen asiel aan. Kort na uw vrijlating reisde u via Zwitserland en Frankrijk naar België. In België vestigde u zich in Gent, bij uw broer H.(...).

In 2007 reisde u naar Zwitserland nadat een vriend had verteld dat u er asiel kon aanvragen. U vroeg asiel aan en was van plan de problemen met de familie van S.(...) als asielmotief in te roepen. Uiteindelijk verbleef u ongeveer een maand in een opvangcentrum in Lugano. U keerde terug naar België nadat uw broer H.(...) u vertelde dat iedereen papieren zou krijgen in België. In 2009 diende u een regularisatieaanvraag in. Hetzelfde jaar ontving u een eerste bevel om het grondgebied te verlaten. In de jaren die volgden kwam u een aantal keer in aanraking met de Belgische autoriteiten omwille van drugsfeiten en (zware) diefstal. Op 8 april 2014 volgde er een nieuwe vreemdelingencontrole. U was niet in het bezit van de nodige verblijfsdocumenten en u werd opgepakt. De volgende dag werd u gemeld dat uw regularisatieaanvraag uit 2009 onontvankelijk werd verklaard. Nog dezelfde dag ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13septies). Op 12 juni 2014 werd een eerste poging tot repatriëring/verwijdering gepland. U verzette zich en de poging tot repatriëring/verwijdering werd afgelast. Nadien werd op 20 juli 2014 een tweede poging tot repatriëring/verwijdering gepland. De bevoegde terugkeercoach bracht u daar op 14 juli 2014 van op de hoogte. Op 17 juli 2014 diende u een asielaanvraag in.

Tijdens uw verblijf in België begon u een relatie met een Belgische vrouw. Jullie zijn van plan om te trouwen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopies van 7 geboorteaktes van u en familieleden, kopies van de overlijdensaktes van uw ouders, zelfgeschreven verzoek dd. 05/08/2014, kopie verklaring vriendin dd. 20/07/2014, kopie verklaring van vader van vriendin dd. 20/07/2014, zelfgeschreven verzoek vriendin dd. 30/07/2014, aangetekende zending Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), getuigschrift SenO, attesten van Huis van het Nederlands.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De door u ingeroepen asielmotieven zijn namelijk niet geloofwaardig.

Om te beginnen wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in bijzonder ernstige mate gerelativeerd door het laattijdig karakter van uw asielaanvraag. Volgens uw verklaringen werd uw vertrek uit Tunesië ingegeven door uw vrees voor de familie van uw vriendin S.(...). Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2006 in België verblijft en voordien kortere periodes in Zwitserland en Italië heeft doorgebracht (zie CGVS, p. 3-4; Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken -DVZ- punt 33). Desondanks heeft u pas op 17 juli 2014 in België asiel aangevraagd, dit terwijl u reeds jaren in België verbleef zonder definitief uitsluitel over uw verblijfssituatie. U verklaart dat u niet op de hoogte was van de finesses van de asielwetgeving en dacht dat asiel enkel mogelijk was op basis van politieke redenen (zie CGVS, p. 3). Deze uitleg is echter onvoldoende overtuigend om uw laattijdige asielaanvraag te verantwoorden. Niet in het minst omdat u in België jarenlang juridische bijstand heeft genoten bij het doorlopen van andere verblijfsprocedures. Van een persoon die zijn land verlaat omwille van een gegronde vrees voor vervolging of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade mag men bovendien verwachten dat hij zich terdege zal informeren over de mogelijkheden om zich op internationale bescherming te beroepen en op basis hiervan zijn verblijf in regel te brengen, teneinde een al dan niet gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst te verhinderen. Uit uw verklaringen blijkt dit allerminst het geval te zijn. Na aankomst in België ondernam u aanvankelijk geen pogingen om u op internationale

bescherming te beroepen of uw verblijf in regel te brengen, dat laatste deed u pas bij uw regularisatieaanvraag in 2009. Wanneer bleek dat het definitief antwoord op uw regularisatieaanvraag uitbleef, ondernam u opnieuw geen stappen om internationale bescherming aan te vragen. Nochtans kwam u doorheen de jaren geregeld in contact met de Belgische autoriteiten omwille van feiten van openbare orde en kreeg u reeds in 2009 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten. Verder geeft u te kennen dat u eind 2007 – begin 2008 naar Zwitserland trok om er asiel aan te vragen op basis van uw huidige asielmotieven. Men mag dan ook verwachten dat u wel degelijk in de mogelijkheid verkeerde om u te informeren over de mogelijkheden tot asiel (in België). Het lukte u namelijk wel om u te informeren over en toegang te krijgen tot de Zwitserse asielprocedure. Dat u uw asielprocedure in Zwitserland stopzette nadat u had gehoord dat “iedereen in België papieren kreeg”, is trouwens een bijkomende negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van uw vrees. Uiteindelijk vroeg u pas op 17 juli 2014 asiel aan, terwijl u sinds 9 april 2014 wordt vastgehouden met het oog op verwijdering/repatriëring, én er op 12 juni 2014 reeds een eerste mislukte poging tot repatriëring had plaatsgevonden (zie CGVS, p. 4, 10-11). Dergelijk gedrag valt onmogelijk te verenigen met de ernst van de door u ingeroepen asielmotieven.

Daarnaast slaagt u er niet in om overtuigende en geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent uw problemen met de familie van S.(...).

Ten eerste is het frappant dat u niet eens de namen kent van de personen die rechtstreeks bij het probleem betrokken zijn. Van uw vriendin weet u enkel dat ze S.(...) heet, haar familienaam is u onbekend (zie CGVS, p. 7). Nochtans hadden jullie gedurende twee jaar een relatie, en mag men op zijn minst verwachten dat u haar volledige naam zou kennen. U verklaart verder dat haar vader en haar broer u willen vermoorden, maar vreemd genoeg zijn ook hun namen u onbekend (zie CGVS, p. 7). S.(...) moest volgens u huwen met haar neef, hetgeen al vaststond toen jullie nog een relatie hadden (zie CGVS, p. 8), maar vreemd genoeg weet u niet wat de naam van haar neef is. Wanneer men u hiernaar vraagt antwoordt u laconiek: “Ik ken de naam van de vader niet eens, hoe wilt u dat ik de naam van de neef ken?” (zie CGVS, p. 7). Verder beweert u dat S.(...) twee broers en twee zussen heeft, om dit even later aan te passen naar één zus en drie broers, maar ook van deze personen kent u de namen niet (zie CGVS, p. 7).

Daarnaast laat u uitschijnen dat haar vader en haar broer respectievelijk een militair en een agent zijn. U kan echter niet zeggen wat hun exacte functie of verantwoordelijkheid zijn binnen deze diensten. Over haar vader weet u te zeggen dat hij “drie sterren” had en u voor het overige niets over hem weet (zie CGVS, p. 7). Over haar broer weet u enkel te vertellen dat hij bij de gerechtelijke politie was (zie CGVS, p. 7). Van dergelijke blote beweringen gaat uiteraard geen overtuigingskracht uit.

Ook over het concreet verloop van de feiten kan u geen sluitende of geloofwaardige verklaringen afleggen. Tijdens het gehoor beweert u niets te weten over de zwangerschap van S.(...) (zie CGVS, p. 8, 9). U kan niet zeggen wat er met het kind gebeurde, of het een jongen of een meisje was, en of het kind überhaupt werd geboren (zie CGVS, p. 9). Nochtans verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) onomwonden dat S.(...) gedwongen werd om abortus te plegen en dat uiteindelijk ook deed (zie Vragenlijst, vraag 3.5). Wanneer u met deze fundamentele tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, zegt u enkel dat u niet weet of het kind al dan niet werd geaborteerd (zie CGVS, p. 9). Een afdoende verklaring voor deze markante tegenstrijdigheid geeft u niet. Dit ondermijnt uiteraard de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder is het opmerkelijk dat u en S.(...) nooit een oplossing hebben gezocht voor jullie probleem, én dat u ook nooit heeft geprobeerd om over een mogelijke oplossing te onderhandelen (zie CGVS, p. 8, 10). Evengoed is het opmerkelijk dat u alle contact met S.(...) heeft verbroken op het moment dat het nieuws van de zwangerschap bekend was geraakt en u door haar familie in elkaar werd geslagen (zie CGVS, p. 8-9). Naar eigen zeggen heeft u nooit geprobeerd om contact met haar op te nemen of u te informeren over haar wedervaren. Wanneer u wordt gevraagd hoe dat komt, antwoordt u weinig meer dan dat u haar telefoonnummer niet had en bang was voor repercussies (zie CGVS, p. 8-9). Dergelijke praktische bezwaren maken het echter niet onmogelijk om u te (laten) informeren. Men mag bovendien verwachten dat u meer interesse zou tonen in het wedervaren van uw vriendin en uw kind, al was het maar uit oprechte bezorgdheid. Dat u dat klaarblijkelijk niet deed roept nogmaals ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Uw vrees voor de familie van S.(...) wordt bovendien in zeer ernstige mate ondergraven door het feit dat u na het eenmalige incident in het café nog enkele jaren in Tunis woonde en er werkte als schilder (zie CGVS, p. 10). Behalve een eenmalig incident in een café in Mateur, waarvan u trouwens geen enkel begin van bewijs voorlegt en dat u niet eenduidig kan situeren aangezien u bij het invullen van de Vragenlijst beweert dat het in 2002 plaatsvond (zie Vragenlijst, vraag 3.5) terwijl u tijdens het gehoor beweert dat het in 1999 of 2000 gebeurde (zie CGVS, p. 9-10), waren er geen andere concrete indicaties dat de familie van S.(...) naar u op zoek was. U beweert dat u zes à acht maanden na uw vertrek uit Mateur vernam dat haar familieleden nog steeds naar hetzelfde café gingen om u te zoeken,

maar dat is weinig meer dan een blote bewering (zie CGVS, p. 9-10). U verklaart verder dat haar familie mensen betaalde om u te vinden, maar dat laatste leidt u enkel af uit het feit dat uw buur haar vader "met andere mensen zag" (zie CGVS, p. 10). Er gaat opnieuw zeer weinig overtuigingskracht uit van dergelijke rudimentaire verklaringen. Bovendien kan men zich de vraag stellen waarom u, die informatie indachtig, nog jaren in Tunis verbleef en er uw leven verderzette indien u werkelijk van mening was dat haar familie u makkelijk kon vinden en vermoorden.

Gevraagd naar uw huidige vrees ten opzichte van Tunesië, verklaart u dat de familie van S.(...) u bij terugkeer onmiddellijk zal vermoorden. U laat zelfs uitschijnen dat u ook buiten Tunesië niet veilig bent (zie CGVS, p. 10). Het is echter allesbehalve geloofwaardig dat dit werkelijk zo is aangezien u niet de minste indicatie in die richting heeft. Zelf beschikt u evenmin over overtuigende elementen om deze vrees kracht bij te zetten. U zegt enkel dat het "normaal is dat het een probleem blijft". In het licht van uw ongeloofwaardige verklaringen volstaat dat uiteraard niet.

Als gevolg van bovenstaande overwegingen kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. U haalt geen andere elementen aan die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Ze bevestigen namelijk enkel uw identiteit, uw familiale achtergrond, uw relatie in België, en uw verblijf in België. Verder doen ze geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen asielmotieven.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet (zie blauwe map informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, waarna hij een poging onderneemt om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven in bijzonder ernstige mate wordt gerelativeerd door het laattijdig karakter van zijn asielaanvraag, (ii) hij er niet in slaagt om overtuigende en geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn problemen met de familie van S., zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (iii) de door hem voorgelegde documenten enkel zijn identiteit, zijn familiale achtergrond, zijn relatie en zijn verblijf in België bevestigen en geen enkele uitspraak doen over de door hem ingeroepen asielmotieven en (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Tunesië voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Tunesië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 augustus 2014 (CG nr. 1414489), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.4.1. Zo vormt het gegeven dat verzoeker pas na acht jaar verblijf in België besloot asiel aan te vragen een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker er in eerste instantie van uitging dat het aanvragen van asiel in België slechts mogelijk was omwille van politieke redenen, dat hij inderdaad de voorbije jaren juridische bijstand had doch hij zijn problemen in land van herkomst niet heeft besproken met zijn raadsman aangezien hij er van overtuigd was dat een asielaanvraag in België voor zijn situatie uitgesloten was, dat het feit dat hij wel naar Zwitserland is gegaan teneinde asiel aan te vragen te wijten is aan het feit dat hij zich had laten vertellen dat zijn asielmotieven bij een asielaanvraag in Zwitserland wél kans op slagen zou hebben, dat het gegeven dat hij zijn asielprocedure in Zwitserland heeft stopgezet omdat hij had gehoord dat 'iedereen in België papieren kreeg' geen afbreuk hoeft te doen aan de waarachtigheid van zijn asielmotieven, dat het feit dat hij uiteindelijk pas na enkele maanden in detentie met het oog op verwijdering asiel heeft aangevraagd bij de Belgische autoriteiten te wijten is aan het feit dat alle andere opties (verblijfsprocedures, beroepsprocedures) voor hem uitgeput waren en dat hij finaal aan zijn raadsman heeft verteld dat hij écht niet terug kan naar Tunesië omdat hij er persoonlijke problemen, met vrees voor zijn leven, heeft meegemaakt, waarna hij het advies heeft gekregen om een asielaanvraag in te dienen en dat zijn onwetendheid omtrent de Belgische asielwetgeving aldus de oorzaak is van het vermeende laattijdig karakter van zijn asielaanvraag, kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker wél een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Hieruit blijkt dat verzoeker zich duidelijk heeft geïnformeerd naar manieren om zijn verblijf in België te regulariseren. Uit verzoekers gedrag en zijn uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker met de door hem ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, zo zijn beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zich tevens bij zijn advocaat zou hebben geïnformeerd aangaande de wijze waarop hij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die hij beweert te koesteren ten aanzien van haar land van herkomst. Dat hij zijn problemen in land van herkomst niet heeft besproken met zijn raadsman aangezien hij er van overtuigd was dat een asielaanvraag in België voor zijn situatie uitgesloten was kan bezwaarlijk ernstig worden genomen daar verzoeker zich duidelijk wél heeft geïnformeerd over de Zwitserse asielprocedure. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“U verklaart dat u niet op de hoogte was van de finesses van de asielwetgeving en dacht dat asiel enkel mogelijk was op basis van politieke redenen (zie CGVS, p. 3). Deze uitleg is echter onvoldoende overtuigend om uw laattijdige asielaanvraag te verantwoorden. Niet in het minst omdat u in België jarenlang juridische bijstand heeft genoten bij het doorlopen van andere verblijfsprocedures. Van een persoon die zijn land verlaat omwille van een gegronde vrees voor vervolging of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade mag men bovendien verwachten dat hij zich terdege zal informeren over de mogelijkheden om zich op internationale bescherming te beroepen en op basis hiervan zijn verblijf in regel te brengen, teneinde een al dan niet gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst te verhinderen. Uit uw verklaringen blijkt dit allerminst het geval te zijn. Na aankomst in België ondernam u aanvankelijk geen pogingen om u op internationale bescherming te beroepen of uw verblijf in regel te brengen, dat laatste deed u pas bij uw regularisatieaanvraag in 2009. Wanneer bleek dat het definitief antwoord op uw regularisatieaanvraag uitbleef, ondernam u opnieuw geen stappen om internationale bescherming aan te vragen. Nochtans kwam u doorheen de jaren geregeld in contact met de Belgische autoriteiten*

omwille van feiten van openbare orde en kreeg u reeds in 2009 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten. Verder geeft u te kennen dat u eind 2007 – begin 2008 naar Zwitserland trok om er asiel aan te vragen op basis van uw huidige asielmotieven. Men mag dan ook verwachten dat u wel degelijk in de mogelijkheid verkeerde om u te informeren over de mogelijkheden tot asiel (in België). Het lukte u namelijk wel om u te informeren over en toegang te krijgen tot de Zwitserse asielprocedure. Dat u uw asielprocedure in Zwitserland stopzette nadat u had gehoord dat “iedereen in België papieren kreeg”, is trouwens een bijkomende negatieve indicator voor de geloofwaardigheid van uw vrees. Uiteindelijk vroeg u pas op 17 juli 2014 asiel aan, terwijl u sinds 9 april 2014 wordt vastgehouden met het oog op verwijdering/repatriëring, én er op 12 juni 2014 reeds een eerste mislukte poging tot repatriëring had plaatsgevonden (zie CGVS, p. 4, 10-11). Dergelijk gedrag valt onmogelijk te verenigen met de ernst van de door u ingeroepen asielmotieven.”

2.4.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker er niet in slaagt om overtuigende en geloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent zijn problemen met de familie van S..

De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot verzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers verklaringen zijn evenwel dermate vaag en doorspekt van onwetendheden betreffende essentiële elementen uit zijn relaas, dat deze niet toelaten hieraan verder nog enig geloof te hechten.

Zo acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker de familienaam van zijn vriendin – met wie hij gedurende twee jaar een relatie zou hebben gehad – niet kent, dat hij evenmin de namen kent van haar vader en haar broer – die hem blijkens zijn verklaringen willen vermoorden – en dat ook de naam van S.'s neef – met wie zij blijkens zijn verklaringen moest huwen – hem onbekend is. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker een relatie had met S. en hij tijdens hun relatie geen contact had met haar familieleden, dat S. sprak over haar familie in termen van vader, moeder, broer, zus, zij nooit de namen gebruikte van haar naaste familieleden en verzoeker hiernaar ook niet heeft gevraagd omdat dit voor hem niet van belang was en dat verzoeker er evenmin aan gedacht heeft om de naam te vragen van de neef met wie S. zou moeten huwen en dat de boodschap dat S. met haar neef zou moeten huwen dermate overdonderend was, zowel voor verzoeker als voor S., waardoor de naam van de betreffende neef onbelangrijk was, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst geeft verzoeker geen verklaring voor het feit dat hij zelfs de familienaam niet kent van zijn vriendin, met wie hij twee jaar een relatie zou hebben gehad en die uiteindelijk zwanger werd van hem. Deze onwetendheid volstaat voor de Raad reeds om verder geen geloof te hechten aan deze door verzoeker beweerde relatie. Voorts tart het iedere verbeelding dat S. wel aan verzoeker zou hebben verteld dat zij verplicht werd om te huwen met haar neef doch zij de naam van deze neef niet zou gezegd hebben en verzoeker hiernaar ook niet zou gevraagd hebben. Deze verplichte verloving vormde immers een hinderpaal voor het verder zetten van hun relatie zodat dan ook in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker en S. de kwestie uitvoerig zouden besproken hebben. De argumentatie dat de boodschap dat S. met haar neef zou moeten huwen dermate overdonderend was, zowel voor verzoeker als voor S., waardoor de naam van de betreffende neef onbelangrijk was, is allerminst ernstig daar verzoeker en S. na dit nieuws hun relatie nog bijna een jaar verder zetten. Dit was een weloverwogen keuze, waarbij verzoeker en S. zich er dan ook terdege bewust van moeten zijn geweest dat de verderzetting van hun relatie tot de nodige problemen zou kunnen leiden, hetzij met S.'s neef, hetzij met haar familie. Dat verzoeker zich aldus niet zou bevraagd hebben over de identiteit van de personen die hij mogelijks diende te vrezen en dat hij hen bovendien niet zou hebben benaderd in een poging om een mogelijke oplossing te onderhandelen, kan de Raad dan ook allerminst overtuigen. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker wist dat, eens hij afgewezen zou worden door de familie van S., er geen mogelijkheid zou zijn om te onderhandelen teneinde tot een oplossing te komen en dat een poging tot onderhandelen, een poging tot praten met de familieleden van S. zou gelijk gestaan hebben met het tekenen van zijn doodsvonniss, met het zich vrijwillig gaan aanbieden om gedood te worden, kan deze appreciatie niet ombuigen.

De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat hij niets blijkt te weten over de zwangerschap van S. en hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of

S. al dan niet een abortus heeft gepleegd. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker slechts in de veronderstelling is dat S., gezien de context, verplicht werd om het kind te aborteren en dat zij dit uiteindelijk ook heeft gedaan, maar hij hiervan niet zeker is, dat hij in feite niet weet wat er met het kindje is gebeurd, dat hij na het incident waarbij hij geslagen werd door de vader van S. en nog enkele andere personen niet meer in de mogelijkheid is geweest om S. te contacteren en dat de angst voor de familie van S. dermate groot was dat verzoeker na zijn vlucht ook niemand van zijn familie of zijn vrienden in de problemen wou brengen door hen te vragen navraag te doen omtrent S., betreft slechts een weinig overtuigende poging om zijn opeenvolgende verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Verzoekers verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: "S.(...) werd onder druk gezet om abortus te plegen, wat ze uiteindelijk ook deed." (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Zijn onwetendheid dienaangaande tijdens het gehoor mag dan ook sterk verbazen en ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Met het verweer dat hij heeft gekozen voor zijn eigen leven, zijn eigen welzijn, dat hij meende dat hij, ook in het welzijn van S., beter alle contact kon verbreken, dat het onbelangrijk is of deze keuze nu goed of fout was en of een persoon nu al dan niet begrip kan opbrengen voor deze keuze en dat het niet onaannemelijk is dat een persoon, uit vrees voor zijn leven, een dergelijke keuze maakt, slaagt verzoeker er voorts niet in de motieven te ontkrachten waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt als volgt: *"Evengoed is het opmerkelijk dat u alle contact met S.(...) heeft verbroken op het moment dat het nieuws van de zwangerschap bekend was geraakt en u door haar familie in elkaar werd geslagen (zie CGVS, p. 8-9). Naar eigen zeggen heeft u nooit geprobeerd om contact met haar op te nemen of u te informeren over haar wedervaren. Wanneer u wordt gevraagd hoe dat komt, antwoordt u weinig meer dan dat u haar telefoonnummer niet had en bang was voor repercussies (zie CGVS, p. 8-9). Dergelijke praktische bezwaren maken het echter niet onmogelijk om u te (laten) informeren. Men mag bovendien verwachten dat u meer interesse zou tonen in het wedervaren van uw vriendin en uw kind, al was het maar uit oprechte bezorgdheid. Dat u dat klaarblijkelijk niet deed roept nogmaals ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."* Deze pertinente overwegingen blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Tot slot wordt verzoekers vrees voor de familie van S. finaal ondergraven door het feit dat hij na het beweerde eenmalige incident in het café in Mateur nog enkele jaren in Tunis woonde en er werkte als schilder. Gelet op verzoekers beweringen dat familieleden van S. nog steeds op zoek zijn naar hem en dat haar familie mensen betaalde om hem te vinden, kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker, deze informatie indachtig, nog jaren in Tunis verbleef en er zijn leven verder zette indien hij werkelijk van mening was dat de familie van S. hem daar makkelijk kon vinden en vermoorden. Dergelijk gedrag getuigt allerminst van een ernstige en gegronde vrees.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette asielaanvraag. De overige motieven van de bestreden beslissing zijn bijkomstig en niet determinerend zodat kritiek op deze motieven niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen

de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem voorgehouden vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.5.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Tunesië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Tunesië voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Tunesië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze evaluatie van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal niet, noch brengt hij gegevens bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiäre beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiäre beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M.-C. GOETHALS